

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118242220
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6118242220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: STAVMAT STAVEBNINY, s.r.o., IČO: 34 116 125, Malacky, Pezinská č. 56, zastúpený Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 256 907, Trenčín, Kpt. Jaroša č. 1312/29, za ktorú koná JUDr. Barbora Koncová, LL.M., proti žalovaným: I. X.. K. V. R. A. W. B. Š. , R. A. X.XX.XXXX, T. D. D., H. Č.. XXXX/XX, II. X.. S. K. X. H. Á. Q. X. J. , R. A. XX.X.XXXX, T. D. I. Č.. XXX, zastúpený JUDr. Ivan Nevolný, PhD., advokát, Piešťany, Nitrianska č. 5, o zaplatenie sumy 2.468,78 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného v II. rade proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 17. januára 2022, č. k. 4 C 26/2018-335, v znení opravného uznesenia zo dňa 25. októbra 2022, č. k. 4 C 26/2018-394, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 17. januára 2022, č. k. 4 C 26/2018-335, v znení opravného uznesenia zo dňa 25. októbra 2022, č. k. 4 C 26/2018-394, vo výrokoch I. a III. p o t v r d z u j e a vo výroku IV. z r u š u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému v II. rade nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 17.1.2022, č. k. 4 C 26/2018-335, v znení opravného uznesenia zo dňa 25.10.2022, č. k. 4 C 26/2018-394, vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaných v I. a II. rade povinnosťou zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu vo výške 2.468,78 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 50,54 € od 31.8.2017 do zaplatenia, zo sumy 2.004,22 € od 31.8.2017 do zaplatenia, zo sumy 21,59 € od 11.9.2017 do zaplatenia, zo sumy 148,27 € od 14.9.2017 do zaplatenia, zo sumy 164,72 € od 22.9.2017 do zaplatenia, zo sumy 30,24 € od 1.10.2017 do zaplatenia, zo sumy 49,20 € od 17.11.2017 do zaplatenia, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 280,- € (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v I. a II. rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 % (výrok III.) s tým, že o výške nároku na náhradu trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 16, § 133 ods. 1, § 135a ods. 1, § 261 ods. 1, § 303, § 306 ods. 1, § 307 ods. 1, § 311 ods. 1, ods. 2, § 369 ods. 1, § 369c ods. 1, § 409 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v I. a II. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie istiny 2.468,78 € spolu s vyššie uvedeným úrokom z omeškania a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky. Okresný súd Banská Bystrica

vydal dňa 22.3.2018 platobný rozkaz, voči ktorému podali žalovaní odpor. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so spoločnosťou EXPORT STAV, s.r.o., IČO: 35 723 696 (pôvodný názov DOPRASTAV EXPORT s.r.o.) dňa 14.3.2014 rámcovú kúpnu zmluvu č. XXXX/XX, ktorej predmetom bolo určenie základných podmienok predaja a kúpy tovarov zo sortimentu predávajúceho a služieb s tým spojených. V zmysle článku III. zmluvy sa spoločnosť zaviazala zaplatiť žalobcovi za dodaný tovar kúpnu cenu v lehote splatnosti 60 dní. Podľa článku V. bodu 5. zmluvy žalovaní v I. a II. rade ako štatutárni zástupcovia spoločnosti vyhlásili v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení, že preberajú na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojia žalobcu v prípade, ak spoločnosť nesplní záväzky zo zmluvy. Žalobca na základe zmluvy vystavil spoločnosti EXPORT STAV, s.r.o. faktúru č. F zo dňa 20.7.2017, splatnú dňa 19.8.2017 vo výške 59,64 € (čiastočne uhradenú vo výške 10,44 €), faktúru č. F zo dňa 31.7.2017, splatnú dňa 30.8.2017 vo výške 50,54 €, faktúru č. F zo dňa 31.7.2017, splatnú dňa 30.8.2017 vo výške 2.004,22 €, faktúru č. F zo dňa 11.8.2017, splatnú dňa 10.9.2017 vo výške 21,59 €, faktúru č. F zo dňa 14.8.2017, splatnú dňa 13.9.2017 vo výške 148,27 €, faktúru č. F zo dňa 22.8.2017, splatnú dňa 21.9.2017 vo výške 164,72 €, faktúru č. F zo dňa 31.8.2017, splatnú dňa 30.9.2017 vo výške 30,24 €. Podľa článku III. bod 3. zmluvy v prípade, ak kupujúci neuhradí riadne a včas kúpnu cenu alebo jej časť za kúpený tovar, žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý (aj začatý) deň omeškania. Žalobca si zároveň uplatnil aj nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 vo výške 280,- € (7 x 40,- €). Žalobca vyzval žalovaných v I. a II. rade výzvou na plnenie zo dňa 20.1.2018, zaslanou dňa 20.1.2018.

1.2.1. Žalovaný v I. rade v podanom odpore namietal, že žalobca neuzavrel rámcovú zmluvu zo dňa 14.3.2014 so žalovanými v I. a II. rade, ale so spoločnosťou DOPRASTAV EXPORT, s.r.o., IČO: 35 723 696. Ďalej namietal, že neexistuje žiadne platné ručiteľské vyhlásenie, na základe ktorého by mal žalobca voči nemu akýkoľvek nárok. Žalobca k svojmu návrhu žiadne písomné ručiteľské vyhlásenie žalovaného v I. rade nepriložil. Priložil iba zmluvu, z ktorej je zrejmé, že žalovaný v I. rade nie je zmluvnou stranou, ale zmluvnými stranami sú spoločnosť EXPORT STAV s.r.o. (pôvodne DOPRASTAV EXPORT s.r.o.) a žalobca. Z konania žalobcu je zrejmé, že Istivo zakomponoval do zmluvy, jej záverečných ustanovení, aj ručiteľské vyhlásenie konateľov a podpisy konateľov, ktorí podpísali zmluvu v mene spoločnosti DOPRASTAV EXPORT, s.r.o. sa teraz snaží vydávať aj za podpisy fyzických osôb konajúcich ako ručiteľov. Takéto konanie žalobcu je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a v zmysle § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu, rovnako tak aj v zmysle čl. 5 C.s.p. zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu a súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní.

1.2.2. Žalovaný v II. rade v podanom odpore namietal, že predloženú rámcovú zmluvu zo dňa 14.3.2014 uzatvoril žalobca so spoločnosťou DOPRASTAV EXPORT s.r.o. a nie so žalovanými, ako to uvádzal v podanom návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalovaný v II. rade sa nikdy nezaviazal v zmysle zmluvy, že by uhradil záväzky žalovaného v I. rade. Na zmluve ďalej chýbajú podstatné náležitosti ručiteľského záväzku, a to a/ dostatočné označenie ručiteľa - síce sa v článku V. bod 5. odkazuje, že ručiteľom je štatutár uvedený v záhlaví zmluvy, v záhlaví zmluvy je táto osoba označená iba menom a priezviskom, teda absentuje určenie trvalého pobytu, dátumu narodenia, prípadne občianstvo; b/ absencia podpisu ručiteľa - rámcová zmluva síce obsahuje podpis žalovaného v II. rade, avšak tento je pripojený k pečiatke spoločnosti, ktorým spoločnosť DOPRASTAV EXPORT s.r.o. uzatvára zmluvu so žalobcom. Ďalší samostatný podpis žalovaného v II. rade, ktorým by pristúpil k samotnému ručeniu, ako samostatnému ručeniu fyzickej osoby ručiť za záväzky spoločnosti, chýba. Záväzok každého subjektu (kupujúceho, ručiteľa v I. rade a ručiteľa v II. rade) na rámcovej zmluve predstavuje samostatný právny úkon, pretože ide o prejav vôle subjektu a smeruje ku vzniku právneho vzťahu (súboru práv a povinností), ktorým zodpovedá záväzok ručiteľa plniť oprávnenej osobe. Záväzok akéhokoľvek ručiteľa na zmluve predstavuje samostatný právny úkon, ktorého platnosť je podmienená samostatným podpisom konkrétnej fyzickej osoby, miestom a dátumom uzatvorenia takéhoto právneho úkonu, ktorý nemožno zamieňať, resp. spájať s podpisom konateľov za iný právny subjekt (právnickú osobu), spojený s uzatvorením iného právneho úkonu, t. j. rámcovej kúpnej zmluvy. Žalovaný v II. rade mal za to, že nedostatočné určenie osoby ručiteľa, ako aj absencia jeho podpisu, ktorým by pristúpil k záväzku ručiť, spôsobuje absolútnu neplatnosť ručiteľského úkonu. Poukázal aj na to, že funkciu konateľa ukončil ku dňu 30.11.2016, a teda nemohol ako štatutár

ručiť za záväzky spoločnosti, v ktorej nevykonával funkciu. Podľa listín predložených žalobcom bol tovar dodaný dlžníkovi - spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. dňa 18.7.2017, teda viac ako 8 mesiacov po tom, čo ukončil svoje pôsobenie v spoločnosti. Keďže v čase dodania tovaru, ani splatnosti faktúr nebol štatutárnym zástupcom spoločnosti, nemohol na neho prejsť ani ručiteľský záväzok. Takéto ručenie by bolo platné len v prípade, ak by sa ako fyzická osoba zaviazal, že bude ručiť za všetky budúce obchody z tejto zmluvy. Nakoľko takéto znenie zmluvy nie je, v čase vykonania obchodu nebol štatutárom spoločnosti a samotný ručiteľský záväzok nebol prijatý, nemožno oprávnene od neho žiadať plnenie.

1.3. Žalobca vo vyjadrení k podaným odporom uviedol, že v článku V. bod 5. rámcovej kúpnej zmluvy č. 1038/01 zo dňa 14.3.2014, žalovaní v I. a II. rade ako štatutárni zástupcovia spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. (teraz EXPORT STAV, s.r.o.) vyhlásili v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení, že preberajú na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojia žalobcu v prípade, ak dlžník (spol. DOPRASTAV EXPORT s.r.o.) nesplní svoje záväzky zo zmluvy. Dané je uvedené explicitne, určito a zrozumiteľne a tým istým písmom, akým je písaný text zmluvy. V zmysle platného právneho poriadku žalovaný v I. rade prevzal na seba ručiteľský záväzok, na základe čoho je pasívne vecne legitimovaný. V otázke podpisu zmluvy žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007, podľa ktorého: „skutočnosť, že zmluva,

ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť. Ak jedna osoba koná v procese vzniku zmluvy za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej podpis osobitne za každého z nich.“ Je nepochybné, že žalovaný v I. rade prevzal na seba ručiteľský záväzok z dôvodu uspokojenia pohľadávky v rámci dobrých obchodných a ľudských vzťahov. Napriek tomu sa teraz žalovaný v I. rade chce zbaviť zodpovednosti, na ktorú sa svojim konaním dobrovoľne zaviazal v zmysle platnej legislatívy. Takýmto konaním chce žalovaný podrývať jeden zo základných pilierov súkromného práva - pacta sunt servanda. Žalobca tiež nemal za to, že by zmluva odporovala dobrým mravom. Ide o dohodu uzavretú v rámci podnikateľskej činnosti, kde jej účastníci majú právne a ekonomické povedomie a kde je voľnosť zmluvných strán obmedzená len niekoľkými striktnými ustanoveniami v rámci právnej úpravy. V obchodnej praxi je pristúpenie štatutárneho orgánu, resp. jeho ručenie za záväzok svojej spoločnosti bežným javom, preto žalobca nevidel dôvod, prečo by súd nemal takémuto dojednaniu poskytnúť právnu ochranu. Pokiaľ žalovaný v II. rade namietal absenciu podpisu ručiteľa žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007. K namietanému

nedostatočnému označeniu uviedol, že je nepochybné o akú fyzickú osobu ide, t. j. Ing. S. K., konateľ dlžníka, pričom ďalšie údaje sú verejne dostupné z Obchodného registra. Skutočnosť, že žalovaný v II. rade nebol v čase dodania tovaru a vystavenia faktúry štatutárnym orgánom dlžníka je v tomto prípade irelevantná, keďže žalovaný v II. rade sa zaviazal ručiť ako fyzická osoba, a teda zánik funkcie nemá za následok zánik ručiteľského vzťahu. V tomto smere žalobca poukázal na ustanovenie § 311 Obchodného zákonníka upravujúceho zánik ručenia.

1.4. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k žalobe opätovne namietal svoju pasívnu vecnú legitimáciu v konaní s tým, že so žalobcom neuzatváral žiadny zmluvný vzťah, na základe ktorého by mal žalobcovi vzniknúť akýkoľvek nárok. Poukazoval na to, že rámcová zmluva bola vyhotovená len v dvoch vyhotoveniach (viď článok V. bod 9. zmluvy), teda pre žalobcu a dlžníka. Ak by žalovaní v I. a II. rade mali byť účastníkmi zmluvy, zmluva by bola vyhotovená v štyroch vyhotoveniach a tiež v podpisovej časti by boli uvedení obaja žalovaní. Ak by mal žalobca poctivý úmysel, pridal by žalovaných do záhlavia ako ručiteľov a ručiteľské vyhlásenie by zakomponoval do samostatného a zreteľne označeného článku zmluvy. Zo samotného textu zmluvy je zrejmé, že ručiteľské vyhlásenie je neurčité, nezrozumiteľné, a teda neplatné, nakoľko nešpecifikuje ani len konkrétnu osobu ručiteľa. Uvádza iba, že ručiteľom by mal byť štatutárny zástupca kupujúceho, čiže jeden z konateľov kupujúceho, pričom však nie je zrejmé, o ktorého z dvoch konateľov má ísť. Aj výklad žalobcu, podľa ktorého by mali byť zaviazaní žalovaní spoločne a nerozdielne je v rozpore so samotným znením článku V. bod 5. zmluvy. Ručenie fyzickej osoby za záväzky právnickej osoby predstavuje tak zásadný zabezpečovací inštitút splnenia záväzkov, že musí byť urobený v písomnej forme v takej podobe, aby bolo nepochybné, kto ho robí a za akých podmienok, čo sa v danom prípade nestalo. Judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007, na ktorý poukazuje žalobca, sa týka iného skutkového stavu ako v prejednávanej príhode, nakoľko popisuje situáciu, keď záväzky spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti. Žalovaný v I. rade bol len konateľom spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o., ktorá funkcia konateľa mu zanikla 22.11.2016, pričom všetky peňažné nároky, ktoré si žalobca uplatňuje, vznikli až po zániku jeho funkcie. Žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.5. Žalovaný v II. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v rámcovej kúpnej zmluve č. XXXX/XX, zo dňa 14.3.2014, nebol v zmysle platných právnych predpisov a ustálenej judikatúry uzatvorený ručiteľský záväzok žalovaných v I. a II. rade, ich pôsobenie v spoločnosti v čase vzniku záväzku bolo preukázateľne ukončené, pričom značný časový odstup len umocňuje neopodstatnenosť vymáhania pohľadávky žalobcu voči žalovaným. Žalobcom použitý judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007 nemožno v tomto spore aplikovať, nakoľko ide o zjavne odlišné skutkové skutočnosti, v predmetnom judikáte súd poukazuje na skutočnosť, že bývalý spoločník spoločnosti podpísal zmluvu, v ktorej záhlaví je uvedený ako ručiteľ, pričom procesnou obranou daného spoločníka bolo, že zmluvu nepodpisoval ako ručiteľ, ale ako konateľ/spoločník (ktorým však v tom čase už nebol), čo bola zjavne neúčelná obrana žalovaného, pretože bol v záhlaví zmluvy jasne označený ako ručiteľ. Takéto označenie žalovaného v II. rade (i žalovaného v I. rade) v dotknutej rámcovej zmluve absentuje, preto sa nemožno na takéto rozhodnutie inštančne nadriadeného súdu odvolávať, resp. žiadať súd prvej inštancie, aby jeho znenie vzal pri rozhodovaní do úvahy. Žiadal, aby súd žalobu v celosti zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

1.6. Žalobca vo svojom vyjadrení dôvodil, že žalovaný sa stal pasívne vecne legitimovaným okamihom nemožnosti plnenia hlavného dlžníka, resp. okamihom, kedy ho veriteľ (žalobca) o splnenie záväzku, za ktorý poskytol ručiteľské vyhlásenie, požiadal. K tvrdeniu žalovaného, že nie je subjektom viazaným rámcovou kúpnu zmluvou, kde uvádza, že predmetnú zmluvu podpisoval len ako konateľ hlavného dlžníka, žalobca opätovne poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007. Skutočnosť, že žalovaný je účastníkom zmluvy (a to minimálne v rozsahu ručiteľského záväzku) vyplýva priamo z textu rámcovej kúpnej zmluvy, ktorá je jasná a zrozumiteľná. Žalovaný, ako konateľ spoločnosti, musí disponovať dostatočnými obchodnými a právnymi zručnosťami, aby mohol posúdiť obsah, zmysel a účel dokumentov, ktoré podpisuje. Pokiaľ s niektorými ustanoveniami zmluvy nesúhlasil, mohol ich zo zmluvy vyčiar knuť, resp. navrhnúť žalobcovi iné znenie zmluvy, to však neurobil. Podľa článku V. bod 11. zmluvné strany vyhlasujú, že túto zmluvu uzatvorili na základe slobodnej a vážnej vôle, že táto zmluva nebola dojednaná pod nátlakom, v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, ďalej vyhlásili, že si zmluvu prečítali, porozumeli jej obsahu, a preto ju na znak súhlasu s jej obsahom vlastnoručne podpisujú. Na základe tohto ustanovenia zmluvy má žalobca za to, že žalovaný ako konateľ spoločnosti si je vedomý právnych následkov podpisu takto koncipovanej zmluvy a nemôže sa zbaviť platne dojednaného záväzku. K tvrdeniu žalovaného, že ručiteľský záväzok medzi žalovaným a žalobcom nikdy nevznikol žalobca uviedol, že žalovaný je účastníkom rámcovej kúpnej zmluvy aj napriek skutočnosti, že v podpisovej časti nie je podpísaný aj ako fyzická osoba. Žalobca ďalej uviedol, že sú splnené všetky zákonné podmienky na to, aby mohol žiadať splnenie záväzku od ručiteľa, existuje platne dojednané ručiteľské vyhlásenie v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, žalobca pred tým, ako o plnenie požiadal žalovaného, vyzval na plnenie splatného záväzku hlavného dlžníka, k čomu mu poskytol primeranú lehotu a celý záväzok dlžníka je záväzkom platným. K tvrdeniu žalovaného, že konanie žalobcu je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku uviedol, že nie je toho názoru, že by zmluva bola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, naopak v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku je nedodržiavanie základnej zásady súkromného práva pacta sunt servanda, (zmluvy sa majú dodržiavať). Ide o dohodu uzavretú v rámci podnikateľskej činnosti, kde jej účastníci majú (mali by mať) právne a ekonomické povedomie a kde je voľnosť zmluvných strán obmedzená len niekoľkými striktnými ustanoveniami v rámci právnej úpravy. V obchodnej praxi je pristúpenie štatutárneho orgánu, resp. jeho ručenie za záväzok spoločnosti bežným javom, preto nevidel dôvod, prečo by takémuto dojednaniu nemal súd poskytnúť právnu ochranu. Žiadal, aby súd žalobe vyhovel.

1.7.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou DOPRASTAV EXPORT s.r.o. ako kupujúcim, bola dňa 14.3.2014 uzatvorená rámcová kúpna zmluva č. XXXX/XX, predmetom ktorej bolo určenie základných podmienok predaja a kúpy tovarov zo sortimentu predávajúceho a služieb s tým spojených. V zmysle článku V. ods. 5 zmluvy štatutárny zástupca kupujúceho uvedený v záhlaví tejto zmluvy v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v platom znení veriteľovi vyhlásil, že preberá na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojí predávajúceho (ako veriteľa) v prípade, ak kupujúci (ako dlžník) nesplní svoje záväzky z tejto zmluvy (vrátane nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia). Štatutárnymi zástupcami kupujúceho v čase uzatvorenia rámcovej kúpnej zmluvy dňa 14.3.2014 boli Ing. S. K. a Ing. K. V. vystupujúci ako žalovaní v tomto konaní. Žalobca na základe zmluvy vystavil spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. faktúry za dodaný tovar v celkovej sume 2.479,22 €, pričom z faktúry č. F bola vykonaná čiastočná úhrada v sume 10,44 €, neuhradený zostatok tak predstavoval sumu 2.468,78 €.

1.7.2. Žalovaní v priebehu konania namietali pasívnu vecnú legitímáciu z dôvodu, že žalovaný v I. rade so žalobcom neuzatvoril žiaden vzťah, na základe ktorého by žalobcovi vznikol voči žalovanému v I. rade akýkoľvek nárok. Namietali tiež platnosť ručiteľského záväzku z dôvodu vznesenej námietky absencie podstatných formálnych náležitostí, a to riadneho označenia ručiteľa a podpisu ručiteľa. Zároveň poukazovali na ukončenie funkcie konateľa v spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. ku dňu 30.11.2016, pričom záväzky, ktoré sú predmetom toho konania vznikli až 8 mesiacov po ukončení ich funkcie. Napokon sporný ostal medzi stranami aj samotný nárok žalobcu s poukazom na žalovaným v I. rade namietané skutočnosti, a to preberanie tovaru neoprávnenými osobami.

1.7.3. Súd prvej inštancie, po preskúmaní obsahu rámcovej kúpnej zmluvy, dospel k záveru, že ručiteľské vyhlásenie spĺňa podstatné formálne náležitosti a je dostatočne určité a zrozumiteľné. V zmysle uvedeného ručiteľského vyhlásenia štatutárny zástupca kupujúceho uvedený v záhlaví rámcovej kúpnej zmluvy zo dňa 14.3.2014 vyhlásil, že preberá na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojí predávajúceho v prípade, ak kupujúci nesplní záväzky vyplývajúce z tejto zmluvy. Jasným, zrozumiteľným a nezameniteľným spôsobom sú v ručiteľskom vyhlásení vyjadrené pozície jednotlivých subjektov, t. j. predávajúci - žalobca ako veriteľ; kupujúci - spoločnosť DOPRASTAV EXPORT s.r.o. ako dlžník a ručiteľ - štatutárny zástupca uvedený v záhlaví tejto zmluvy - t. j. žalovaný v I. rade Ing. K. V. a žalovaný v II. rade Ing. S. K. - ako konatelia spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o., ktorí vyhlásili predávajúcemu, že preberajú na seba záväzok uspokojiť predávajúceho, ak tak neurobí dlžník. Takéto diferencovanie subjektov nemohlo viesť k inému záveru, než len k určitosti ručiteľského vyhlásenia. Nie je preto podstatné, že žalovaní v I. a II. rade neboli v rámcovej zmluve označení bydliskom, dátumom narodenia, prípadne občianstvom. Pokiaľ ide o námietku podpisu, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007, ktoré je aplikovateľné v danej situácii. Skutočnosť, že žalovaní v I. a II. rade v danom prípade nevystupovali pri uzatváraní rámcovej kúpnej zmluvy aj ako spoločníci, nemá z hľadiska použiteľnosti záverov vyslovených v tomto rozhodnutí právny význam. Podstatný záver vyslovený v tomto rozhodnutí je ten, že „ak jedna osoba v procese vzniku zmluvy koná za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej samostatný podpis za každého z nich. Stačí jeden jej podpis, ak z obsahu zmluvy vyplýva, k zmluvným prejavom ktorých účastníkov zmluvy sa vzťahuje.“ V danom prípade z obsahu zmluvy bolo zrejmé, kto je kupujúcim, t. j. spoločnosť DOPRASTAV EXPORT s.r.o., za ktorú konali Ing. K. V. a Ing. S. K. ako konatelia (štatutárni zástupcovia), pričom v zmysle článku V. bod 5. zmluvy títo vystupovali zároveň v postavení ručiteľov. Zároveň o pravosti podpisov uvedených v závere zmluvy nebolo pochyb. Sám žalovaný v I. rade na otázku súdu nenamietal podpisy, tvrdil len, že zmluvu nepodpisal ako fyzická osoba, ale len ako konateľ spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. Podľa názoru súdu prvej inštancie postačovalo pre platnosť ručiteľského vyhlásenia, ktoré bolo súčasťou rámcovej kúpnej zmluvy, aby žalovaní v I. a II. rade toto ručiteľské vyhlásenie podpísali v rámci zmluvy ako celku, ako napokon aj urobili.

1.7.4. Pokiaľ žalovaní v konaní namietali, že v rámcovej kúpnej zmluve v ručiteľskom vyhlásení je uvedený len štatutárny zástupca - singulár, a teda nie je zrejmé, ktorý zo štatutárnych zástupcov mal byť zaviazaný predmetným ručiteľským vyhlásením, súd prvej inštancie sa s touto námietkou nestotožnil. Poukázal na znenie článku V. ods. 5 rámcovej kúpnej zmluvy zo dňa 14.3.2014, v ktorom sa uvádza: „Štatutárny zástupca kupujúceho uvedený v záhlaví tejto zmluvy týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení veriteľovi vyhlasuje, že preberá na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojí predávajúceho (ako veriteľa) v prípade, ak kupujúci (ako dlžník) nesplní svoje záväzky z tejto zmluvy (vrátane nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia).“ Poukázal aj na znenie ustanovenia § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Samotné znenie článku V. ods. 5 jednoznačne odkazuje na záhlavie kúpnej zmluvy, v ktorom sú ako štatutárni zástupcovia kupujúceho - spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. uvedení obaja žalovaní Ing. S. K. a Ing. K. V., a teda predmetné ručiteľské vyhlásenie sa vzťahuje na každého jedného z nich.

1.7.5. V súvislosti s námietkou žalovaných, že im skončila funkcia konateľa ku dňu 30.11.2016 a tovar bol objednaný a dodaný až v 07/2017, resp. neskôr, a teda nemohli zodpovedať za neuhradenie tovaru v čase, kedy už neboli štatutárnymi zástupcami dlžníka, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 11/2011, z ktorého vyplýva, že „ručenie predstavuje významný zabezpečovací inštitút obchodného práva, ktorým možno zabezpečiť peňažný alebo nepeňažný záväzok dlžníka. Právnu úpravu ručenia v rámci Obchodného zákonníka treba považovať za komplexnú, existujúcu paralelne popri taktiež ucelenej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 546 - § 550). Záväzok ručiteľa a dlžníka je záväzkom akcesorickým, pričom jeho vznik a trvanie sú priamo podmienené existenciou hlavného záväzku medzi veriteľom a

dlužníkom.“ Súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo 2/2006, zo dňa 27. februára 2008, z ktorého vyplýva, že nebol akceptovaný názor súdov nižšieho stupňa v tom, že k zániku ručenia by malo dochádzať stratou identity okruhu spoločníkov u spoločnosti s ručením obmedzeným v postavení dlžníka a spoločnosti v postavení ručiteľa, keďže takýto výklad by bol v rozpore s inštitútom ručenia ako jedného zo spôsobov zabezpečenia záväzku, ktorý je ako akcesorický záväzok podmienený existenciou hlavného - zabezpečovaného záväzku. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril, že takýto prístup by pripúšťal možnosť zániku ručenia v dôsledku právneho úkonu spoločníka ručiteľa, znamenal by nežiaduce oslabenie tohto inštitútu a neprimeraný zásah do právnej istoty, najmä pre veriteľa, v prospech ktorého tento inštitút slúži a existencia ktorého mohla byť rozhodujúcou skutočnosťou pri vzniku záväzku. Ak po prevzatí ručiteľského záväzku žalovanými nastala personálna zmena u dlžníka, t. j. zmena konateľa, keď žalovaní ako ručiteľia už nie sú konateľmi dlžníka, táto skutočnosť bola bez vplyvu na existujúci záväzok žalovaných ako ručiteľov.

1.7.6. Pokiaľ žalovaní namietali, že ručiteľské vyhlásenie bolo Istivo zakomponované do zmluvy, súd prvej inštancie túto námietku vyhodnotil ako účelovú. Poukázal na ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sú konatelia povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, najmä sú povinní zaobstaráť si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Je teda nevyhnutné od žalovaných očakávať pri výkone ich funkcie konateľa dostatočne zrelé obchodné skúsenosti a znalosti, ktorých obsahom spravidla je aj podpisovanie dokumentov zmluvného charakteru. Je neprijateľné tvrdenie žalovaných o tom, že rámcová kúpna zmluva je zavádzajúca, predovšetkým, už len preto, že zo samotnej rámcovej kúpnej zmluvy zo dňa 14.3.2014 je zrejmé, že táto bola napísaná riadne a zreteľným spôsobom, v dostatočnej veľkosti použitých písmen, s jasne a zrozumiteľne vymedzeným predmetom zmluvy. Zároveň na zmluve sa nachádza čitateľný vlastnoručný podpis oboch žalovaných ako konateľov spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o., ako aj konateľa spoločnosti žalobcu. Táto zmluva je dĺžkou svojho textu v rozsahu iba 2 strany A4, napísaná použitím zrozumiteľného a čitateľného písma, a teda je nelogické (až vylúčené), že by žalovaní nevedeli, čo podpisujú, resp. že by boli uvedení do omylu, že súčasťou podpísanej rámcovej kúpnej zmluvy je aj ručiteľské vyhlásenie štatutárnych zástupcov kupujúceho, obsiahnuté v článku V. ods. 5 rámcovej kúpnej zmluvy. Navyiac v rámci záverečných ustanovení zmluvné strany vyhlásili, že zmluvu si prečítali, porozumeli jej obsahu, a preto ju na znak súhlasu vlastnoručne podpísali. Súd prvej inštancie preto nemal pochybnosti o prejavech vôle obsiahnutých v tejto rámcovej kúpnej zmluve, súčasťou ktorej bol aj ručiteľský záväzok žalovaných.

1.7.7. V súvislosti s tvrdením, že objednávky tovaru prevzali osoby, ktoré na to neboli oprávnené súd prvej inštancie poukázal na článok II. ods. 7. rámcovej kúpnej zmluvy, podľa ktorého: „Kupujúci prehlasuje, že osoba podpisujúca dodací list v mene kupujúceho, resp. uskutočňujúca v mene kupujúceho akékoľvek úkony súvisiace s touto zmluvou, je osobou oprávnenou na uskutočnenie tohto úkonu. V prípade, že osoba, ktorá dodací list podpísala, resp. uskutočnila v mene kupujúceho akékoľvek úkony na základe tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou nebola oprávnená, kupujúci nesie zodpovednosť za škodu, ktorá tým vznikla predávajúcemu. Za týmto účelom kupujúci presne určí osobu (osoby), ktorá bude podpisovať v mene kupujúceho jednotlivé dodacie listy, preberať od preberajúceho tovar, resp. robiť akékoľvek úkony na základe tejto zmluvy, resp. v súvislosti s ňou. Zmluvné strany sa dohodli, že predávajúci je oprávnený viesť zoznam osôb a ich identifikačných údajov, ktoré budú uskutočňovať v mene kupujúceho uvedené úkony. Za aktuálnosť tohto zoznamu, ako aj prípadnú škodu spôsobenú neaktuálnosťou alebo neúplnosťou údajov v zozname zodpovedá kupujúci.“ Súčasťou rámcovej kúpnej zmluvy bola aj príloha so zoznamom osôb oprávnených k prevzatíu tovaru za kupujúceho, a to: C. Z., K. H., X. X. Q., X. D. W. a X. I. W.. Zároveň bol v zozname uvedený aj Ing. Q. T., ako ďalšia osoba oprávnená jednáť za kupujúceho vo veciach týkajúcich sa uzatvorenej rámcovej kúpnej zmluvy (účtovné záležitosti, obchodné záležitosti, atď.). Z dodacích listov predložených žalobcom v konaní súd prvej inštancie zistil, že väčšinu z nich podpísal pán Ing. T., okrem dodacích listov C C C ktoré podpísal p. N.. V danom prípade bol súd prvej inštancie názoru, že nemožno tvrdiť, že by tovar dodaný kupujúcemu - spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. bol prevzatý neoprávnenými osobami. Ako vyplýva z prílohy rámcovej kúpnej zmluvy zo dňa 14.3.2014, pán Ing. T. T. bol ako osoba oprávnená jednáť za kupujúceho vo veciach týkajúcich sa uzatvorenej rámcovej zmluvy, pričom sa nevyučovalo aj prebratie samotného tovaru. Pokiaľ ide o tovar prevzatý pánom N., v tomto smere konajúci súd poukázal na vyššie citované znenie článku II. ods. 7. rámcovej zmluvy, na základe ktorej kupujúci prehlásil, že osoba podpisujúca dodací list v mene kupujúceho je osobou oprávnenou na uskutočnenie tohto úkonu. Napokon samotný kupujúci bol zodpovedný za aktuálnosť zoznamu, ktorý tvoril prílohu rámcovej kúpnej zmluvy a pokiaľ ju tento v roku

2017 neaktualizoval s poukazom na uplynutie času (3 roky od uzatvorenia rámcovej kúpnej zmluvy) táto okolnosť nemôže byť pričítaná na vrub žalobcu. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na ustanovenie § 16 Obchodného zákonníka, podľa ktorého podnikateľa zaväzuje aj konanie inej osoby v jeho prevádzkarni, ak nemohla tretia osoba vedieť, že konajúca osoba na to nie je oprávnená. 1.7.8. Pokiaľ žalovaný v II. rade namietal, že žalobca nepreukázal vznik objednávok, na základe ktorých bol tovar dodaný, súd prvej inštancie sa s touto námietkou nestotožnil. Poukázal na to, že sám žalovaný v I. rade v rámci svojho vyjadrenia na pojednávaní konanom dňa 21.1.2020 nespochybňoval, že dodacie listy, ktoré sú predmetom vo veci samej, boli vystavené v siedmom mesiaci 2017 a tieto boli vystavené na základe objednávok, ktoré ale nevystavil on, ani žalovaný v II. rade. Išlo o námietku v tom smere, že tovar nebol objednaný priamo žalovanými, keďže v tom čase už neboli konateľmi. V zmysle článku II. ods. 2 rámcovej kúpnej zmluvy každá objednávka má byť uskutočnená písomne alebo ústne s určením množstva, druhu a ďalších znakov požadovaného tovaru. Súd prvej inštancie konštatoval, že z dodacích listov predložených k jednotlivým faktúram je zrejmé, že každý z nich bol vystavený na základe konkrétnej objednávky.

1.7.9. Pokiaľ žalovaní v konaní namietali, že nebolo preukázané, že spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s.r.o. boli riadne doručené žalobcom vystavené faktúry a tieto sú zaevidované v účtovníctve spoločnosti, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní preukázal, že faktúry predložené ako dôkazy v tomto konaní, na základe ktorých sa domáha zaplatenia sumy 2.468,78 € vystavil a riadne zaevidoval vo svojom účtovníctve, o čom svedčí kniha vydaných faktúr - podrobná na č. I. 28 spisu. Skutočnosť, či uvedené faktúry má vo svojom účtovníctve zaevidované spoločnosť DOPRASTAV EXPORT s.r.o. nie je v konaní povinný preukazovať žalobca. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca riadne dodal objednaný tovar na základe dodacích listov, ktorý následne vyfakturoval, a teda tvrdenie žalovaných o tom, že v danom prípade sa malo jednať zo strany žalobcu o uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorý by mal byť premlčaný, neobstojí.

1.8. Keďže sa žalovaní dostali s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd prvej inštancie ich zaviazal aj k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 13 % ročne z jednotlivých fakturovaných súm odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej faktúry do zaplatenia. Priznaná výška úrokov z omeškania je v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa článku III. bod 2 rámcovej kúpnej zmluvy si zmluvné strany dohodli v prípade omeškania so zaplatením kúpnej ceny za kúpený tovar úrok z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý aj začatý deň omeškania. Žalobca by mal nárok na zaplatenie úroku z omeškania 18,25 % ročne. Žalobca si však v konaní uplatnil len 13 % ročný úrok z omeškania s poukazom na § 3 ods. 6 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi ním uplatnený úrok z omeškania vo výške 13 % ročne. Žalobu zamietol len v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 59,64 € od 20.8.2017 do 19.8.2017, nakoľko v tejto časti uplatňovaný nárok nedával zmysel, keď žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie úroku z omeškania na základe vystavenej faktúry č. F z pôvodnej sumy v rozsahu mínus jeden deň.

1.9. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj výšku paušálnej náhrady nákladov v sume 280,- € (40,- € x 7 faktúr = 280,- €) vychádzajúc z ustanovenia § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného v II. rade, že je možné priznať žalobcovi len náhradu nákladov vo výške 40,- €. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.4.2016, sp. zn. 15 Cob 112/2015, v zmysle ktorého: „Dôvodová správa k § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z. uvádza, že paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky predstavuje náhradu tzv. administratívnych interných monitorovacích nákladov, ktoré vznikajú veriteľovi pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov (ide najmä o náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou alebo písomnou urgenciou dlžníka). Ide teda o paušálnu náhradu, pri ktorej nie je potrebné preukazovať vznik konkrétnych nákladov. Pojem „uplatnenie práva“ nie je v slovenskom právnom poriadku explicitne definovaný a v Článku VI. slovenského znenia Smernice 2011/7/EU o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, je označený ako náhrada nákladov za vymáhanie. Nemožno ho však chápať len vo všeobecnom procesnoprávnom zmysle, ale ako akýkoľvek úkon veriteľa voči dlžníkovi, ktorým sa domáha splnenia svojej pohľadávky. Predpokladom toho, aby bolo možné uvažovať o vzniku nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je nevyhnutné, aby existovala pohľadávka veriteľa (žalobcu), ktorá je po lehote splatnosti. V posudzovanom prípade bola právnym dôvodom vzniku záväzku zmluva o poskytovaní účtovníckych služieb, predmetom ktorých bolo vedenie účtovníctva žalovaného podnikajúcou fyzickou osobou. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že každá z vyúčtovaných pohľadávok mala na základe jednej (rámcovej) zmluvy samostatný právny režim, a preto

je s vymáhaním každej z nich spojené právo uplatňovať si nárok na paušálnu náhradu nákladov pri omeškaní veriteľa so zaplatením dohodnutej odmeny. Predmetné pohľadávky nevznikli naraz, ani nejde o účelné rozdelenie jednej pohľadávky na viac častí za účelom generovania samostatných pohľadávok. Pohľadávky vznikali postupne ako odporca prestal uhrádzať faktúry za služby poskytnuté pôvodným veriteľom. Omeškaním s úhradou týchto pohľadávok (faktúr) preto vzniklo veriteľovi ex lege právo požadovať úrok z omeškania, ako aj paušálnu náhradu vo výške 40,- €. Každú v predmetnom konaní uplatnenú faktúru si mohol žalobca uplatniť v samostatnom konaní. Žalobca si však z dôvodu nenavyšovania trov konania a v snahe nezahľcovať súd desiatimi návrhmi uplatnil všetky pohľadávky v rámci jedného konania.“ K obdobnému právnomu záveru dospeli aj Krajský súd v Trnave v rozhodnutí zo dňa 30.5.2017, sp. zn. 31 Cob 57/2016, Krajský súd v Žiline v rozhodnutí zo dňa 21.2.2019, sp. zn. 14 Cob 214/2018 a Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 18.10.2019, sp. zn. 2 Cob 57/2019.

1.10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný (nakoľko súd zamietol žalobu len v nepatrných časti, v ktorej žalobcom uplatnený nárok nedával zmysel), priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom I., III. a IV., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v II. rade dôvodiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že platne nepristúpil k ručiteľskému záväzku obsiahnutom v Rámcovej zmluve č. XXXX/XX, zo dňa 14.3.2014, a preto nemohol byť zaviazaný úhradou neuhradených záväzkov obchodnej spoločnosti EXPORT STAV, s.r.o., IČO: 35 723 696 (pôvodne DOPRASTAV EXPORT s.r.o.). Poukázal na to, že Obchodný zákonník pozná dva druhy ručení a to (i) zo zákona a (ii) ručenie vyplývajúce zo zásady individuálnej autonómie, založené na princípe dobrovoľnosti. Uviedol, že podstata právnej úpravy ručenia spočíva v tom, že ručiteľ ako tretia osoba, ktorá nie je účastníkom právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, sa písomne zaviazuje, že uspokojí pohľadávku veriteľa pre prípad, ak ju neuspokojí sám dlžník. Takýmto vyhlásením sa právna pozícia veriteľa zlepšuje, nakoľko môže za podmienok stanovených v zákone požadovať plnenie nielen od dlžníka, ale aj od ručiteľa. Ručením vzniká tak osobitný trojstranný právny vzťah medzi subjektami - veriteľ, dlžník, ručiteľ, na základe ktorého je dlžník povinný uspokojiť pohľadávku veriteľa a pre prípad, že ju neuspokojí vzniká ručiteľovi povinnosť plniť v prospech veriteľa a následne požadovať od dlžníka to, čo plnil namiesto neho. Ručiteľ nevstupuje do záväzkového vzťahu na miesto dlžníka, ale je povinný plniť rovnaký záväzok vedľa dlžníka, pričom záväzok ručiteľa je relatívne samostatný a od záväzku dlžníka sa odlišuje tak v právnej skutočnosti, ktorá ho zakladá, ako aj v dobe vzniku a splatnosti a nejde o spoločný solidárny záväzok. Inštitút ručenia sa vyznačuje dvoma základnými znakmi: akcesoritou a subsidiaritou. Z akcesority ručenia vyplýva, že záväzok ručiteľa je existenčne závislý od hlavného záväzku: ak zanikne pohľadávka, ktorej splnenie ručiteľ zabezpečuje, zanikne tiež ručiteľský záväzok, a to práve ako prejav uvedenej akcesority. Subsidiarita ručiteľského záväzku znamená, že ručiteľ nie je zaviazaný vedľa hlavného dlžníka ako spoločný dlžník, ale je povinný uspokojiť pohľadávku veriteľa až vtedy, ak ju neuspokojí dlžník. Ručiteľ teda nie je dlžníkom primárnym, ale až sekundárnym. Existencia ručiteľského záväzku v situácii, keď zabezpečovaná pohľadávka zanikla, je zásadne nemysliteľná, výnimky z tohto pravidla musí stanoviť zákon výslovne, nemožno ich interpretáciou rozširovať pre iné prípady než pre tie, pre ktoré boli určené. V zmysle ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka ručenie vzniká jednostranným právnom úkonom, t. j. písomným vyhlásením ručiteľa, ktoré je adresované veriteľovi. Takéto písomné vyhlásenie musí obsahovať nasledovné náležitosti: písomná forma, označenie veriteľa, označenie dlžníka, označenie ručiteľa, náležitá špecifikácia záväzku, ktorý sa ručením zabezpečuje, prejav vôle ručiteľa, že uspokojí pohľadávku veriteľa, ak tak neurobí sám dlžník, určitosť právneho úkonu. K určitosti právneho úkonu odvolateľ poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 350/2006, zo dňa 29.11.2006 a sp. zn. 32 Cdo 4558/2011, zo dňa 30.1.2013. Odvolateľ mal za to, že nikdy k ručiteľskému záväzku platne nepristúpil, t. j. že sa ako ručiteľ nepodpísal pod ručiteľský záväzok, čím absentoval jeho prejav vôle ako ručiteľa. Podľa odvolateľa v prejednávanej veci nie je namieste aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Obdo V 87/2007, na ktoré sa

odvolával súd prvej inštancie, keďže ide skutkovo i formálne o diametrálne odlišnú situáciu a toto rozhodnutie samo o sebe ide „proti“ formálnemu ponímaniu platnosti právneho úkonu. Opätovne, ako aj vo svojej záverečnej reči, odvolateľ poukázal na to, že Rámcová zmluva sama osebe predpokladala existenciu len dvoch účastníkov právneho vzťahu, a to kupujúceho a predávajúceho, čo je explicitne vyjadrené v článku V. ods. 1 „Táto zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpísania oboma zmluvnými stranami ...“. Teda zjavne sa v tejto Rámcovej zmluve nerátalo s existenciou multilaterálneho záväzku, ktorého súčasťou by mali byť ručiteľia. Existenciou výlučne bilaterálnej dohody medzi kupujúcim a predávajúcim nasvedčuje aj ustanovenie článku V. odsek 9 „Táto zmluva je vypracovaná v dvoch vyhotoveniach, z ktorých jedno si ponecháva predávajúci a jedno kupujúci.“ Podľa odvolateľa treťou dôležitou skutočnosťou, ktorej sa súd prvej inštancie nevenoval v rámci svojho zdôvodnenia rozhodnutia je skutočnosť, že zmluvné strany v závere zmluvy nepredpokladali prijatie podpisu ručiteľov. Na zmluve absentuje akýkoľvek priestor na označenie miesta, dátumu a podpisu ručiteľa/ov. Naopak riadni účastníci zmluvy, t. j. kupujúci a predávajúci na Rámcovej zmluve takýto priestor na prijatie záväzku majú. Odvolateľ ďalej dôvodil, že ustanovenie článku V. ods. 5 nepredpokladá, že ručiteľ svojím podpisom za inú osobu podpisuje i za seba, čím by bol prejav vôle natoľko určitý, že by bolo možné sa objektívne domnievať, že sa odvolateľ ako fyzická osoba chcel zaviazat' ručiteľským záväzkom, ak podpíše ako štatutár. Z ostatného dokazovania výsluchom žalovaného v I. a II. rade vyplynulo, že títo si neboli vedomí záväzku ručenia, nebola im ako ručiteľom odovzdaná zmluva, a preto ani nemohli po ukončení funkcie konateľa v spoločnosti urobiť úkon predpokladaný v článku V. ods. 2 (ustanovenie o spôsoboch zániku zmluvy, poznámka odvolacieho súdu), keďže o svojom ručení zjavne nevedeli. Ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, že kupujúci je zodpovedný za aktualizovanie zoznamu osôb oprávnených nakupovať odvolateľ namietal, že to neznamená, že môže nakupovať na zmluvu ktorýkoľvek zamestnanec Doprastav Export (tých bolo v danom období konateľstva cca 200). Uvedená klauzula znamená, že ak niekto zo zoznamu už nebude oprávnený nakupovať, musí sa to predávajúcemu oznámiť. Namietal záver, že žalobca mohol vydávať tovar komukoľvek, pričom odvolateľ za to mal ručiť aj keď už nebol konateľ. Preto rozhodnutie považuje za nespravodlivé a nelogické. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, podľa odvolateľa žalovaní v I. a II. rade v omyle vstúpili konaním v mene spoločnosti DOPRASTAV EXPORT do ručiteľského záväzku, o čom však nemali vedomosť a z toho dôvodu je takýto úkon absolútne neplatným. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 20/2007, podľa ktorého: „Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Absolútne neplatný právny úkon, je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť a teda absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, ak svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol.“ Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaného v II. rade sa vyjadril žalobca. Podľa žalobcu ručiteľské vyhlásenie spĺňa formálne náležitosti a je dostatočne určité a zrozumiteľné. V zmysle ručiteľského vyhlásenia štatutárny zástupca kupujúceho uvedený v záhlaví rámcovej kúpnej zmluvy vyhlásil, že preberá na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojí predávajúceho v prípade, ak kupujúci nespĺní záväzky vyplývajúce zo zmluvy. Jasným, zrozumiteľným a nezameniteľným spôsobom sú v ručiteľskom vyhlásení vyjadrené pozície jednotlivých subjektov. Takéto diferencovanie subjektov nemohlo viesť k inému záveru, než len k určitosti ručiteľského vyhlásenia. Ručiteľský záväzok žalovaných nebol v texte rámcovej kúpnej zmluvy žiadnym spôsobom ukrytý a žalovaní mali dostatočný časový priestor na podpis tejto rámcovej kúpnej zmluvy, ktorá je napísaná veľmi jasne a zrozumiteľne. S poukazom na § 303 Obchodného zákonníka žalobca konštatoval, že ručenie vzniká jednostranným právnym úkonom, t. j. písomným vyhlásením ručiteľa, ktoré je adresované veriteľovi. Takéto písomné vyhlásenie musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti. Ručiteľské vyhlásenie žalovaných je plne platné, nakoľko žiadnym spôsobom neodporuje zákonu, zákon žiadnym spôsobom neobchádza a spĺňa všetkým zákonom stanovené náležitosti, čo v odôvodnení rozsudku skonštatoval aj súd prvej inštancie aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007: „Skutočnosť, že zmluva, ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť. Ak jedna osoba koná v procese vzniku zmluvy za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej podpis

osobitne za každého z nich.“

Z uvedeného vyplýva, že stačí jeden podpis spoločníka/konateľa, ak podpisuje za spoločnosť i za seba. Žalobca ďalej poukázal na to, že v súlade s ustanovením § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka sú konatelia spoločnosti s ručením obmedzeným povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Vzhľadom na uvedené je nevyhnutné od žalovaných očakávať dostatočne zrele obchodné skúsenosti a znalosti, ktorých obsahom spravidla býva aj podpisovanie dokumentov zmluvného charakteru. Žalobca uviedol, že považuje konanie žalovaných za konanie odporujúce dobrým mravom, nakoľko ide o zjavne účelové vyhýbanie sa povinnosti uhradiť záväzok, ku ktorému sa zaviazali. Konaním odporujúcim dobrým mravom je najmä opakované a účelové získavanie tovarov a služieb bez úhrady, uzatvorenie rámcovej kúpnej zmluvy a následne pokusy o zbavenie sa zodpovednosti za svoje konanie. Uvedené konanie považuje žalobca za mechanizmus, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a s ohľadom na žalovaných najmä v rozpore s dobrými mravmi. V súlade s ustálenou judikatúrou a súdnou praxou nie je dôvodné neakceptovanie ručiteľského vyhlásenia. Štatutárny zástupca spoločnosti je orgán spoločnosti, ktorý zastupuje túto spoločnosť navonok, pričom ostáva na uvážení, či sa v kontraktálnych vzťahoch bude táto osoba označovať ako štatutárny zástupca alebo ako zástupca. Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Preto je vylúčené, aby spoločnosť s ručením obmedzeným mala viac ako jeden štatutárny orgán, pričom týmto orgánom môže byť jeden alebo viac konateľov, ktorí zastupujú spoločnosť. Žalobca ďalej poukázal na § 311 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ručenie zaniká zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje, pričom v tomto konkrétnom prípade záväzok aj naďalej trvá. Ďalej poukázal na § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ručenie nezaniká, ak záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia dlžníka a záväzok je splniteľný ručiteľom alebo pre zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie v rozsudku vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolanie žalovaného považuje za účelové a špekulatívne v snahe vyhnúť sa plneniu povinností, ku ktorým súd prvej inštancie žalovaných vo svojom rozhodnutí zaviazal. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v II. rade. Zotrval na všetkých skutočnostiach a argumentoch uvedených v odvolaní. Namietal, že jeho konanie nie je konaním odporujúcim dobrým mravom, z jeho strany nejde o žiadne vyhýbanie sa povinnosti, snaží sa iba brániť svoje práva. S prihliadnutím na analógiu legis poukázal aj na iné právne inštitúty (napr. zmenka vyžaduje pri avalistovi jeho podpis ako avalistu, pričom by súd neakceptoval podpis štatutára ako emitenta zmenky a súčasne rovnakým podpisom by štatutár eventuálne pristúpil k ručeniu - avalu.) Taktiež pre prípad kúpnopredajnej zmluvy, kde by spoločnosť predávala svojmu štatutárovi nehnuteľnosť, by kataster považoval kúpnu zmluvu za neplatnú v prípade, že by bola podpísaná iba jednou zmluvnou stranou napriek tomu, že by štatutár spoločnosti vystupoval na oboch stranách, t. j. na strane jednej ako zmluvná strana a na strane druhej konajúci v mene tejto zmluvnej strany. Najvýraznejšia pre súd môže byť analógia v podaní návrhu na súd, kde by za navrhovateľov vystupovala v 1. rade obchodná spoločnosť a v 2. rade štatutár tejto spoločnosti ako fyzická osoba. Odvolateľ považuje za nepravdepodobné a až nemožné, aby podpisom za spoločnosť považoval súd návrh za bezvadný, pričom by napriek v tomto konaní použitej judikatúre vyzval žalovaného v II. rade, aby spoločný návrh podpísal, nakoľko by na ňom absentoval jeho podpis. Odvolateľ ďalej uviedol, že existenciu judikatúry, ktorou dôvodil žalobca, ako aj súd, nerozporuje, avšak z pohľadu analógie v obdobných prípadoch zákon a aj právna prax vyžaduje podpis osoby pod právny úkon, ktorý vykonáva, pričom neakceptuje jeden prejav vôle, ktorým by strana konzumovala všetky typovo odlišné prejavy vôle, t. j. prejav vôle uzatvoriť rámcovú kúpnu zmluvu za obchodný subjekt nemožno zameniť za prejav vôle fyzickej osoby ručiť za záväzok. Postup konzumácie viacerých úkonov je v rozpore s obchodnými zvyklosťami a je v rozpore aj so samotnou logikou prejavu vôle, nakoľko ten má byť jasný, čo v tomto prípade nebolo preukázané, keď v rámcovej zmluve nebolo uvedené, že v prípade, ak štatutár podpíše za spoločnosť kúpnu zmluvu, automaticky sa zaväzuje ručiteľským záväzkom. Teda absentuje prejav vôle zjednotiť dva rôzne právne úkony jedným podpisom fyzickej osoby. Podľa odvolateľa žalobca vo svojom vyjadrení žiadnym spôsobom nereflektoval na skutočnosti

uvedené v odvolaní a na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy. Odvolateľ zotrval na svojom odvolacom návrhu.

5. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. apríla 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a vo výroku IV. zrušil ako nadbytočný (§ 389 ods. 1 písm. d/ C.s.p.). Keďže sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil.

V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušné závery prijatého rozhodnutia. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovaného v II. rade.

10.1. Odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým poukázať na to, že odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a zásadné argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

10.2.1. Odvolateľ v odvolaní namietal, že nikdy k ručiteľskému záväzku platne nepristúpil, t. j. že sa ako ručiteľ nepodpísal pod ručiteľský záväzok, čím absentoval jeho prejav vôle ako ručiteľa.

10.2.2. Podľa § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nespĺnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

10.2.3. Podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nespĺnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nespĺní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

10.2.4. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, poukazuje na znenie článku V. bod 5. Rámcovej kúpnej zmluvy, v ktorom žalovaný vyhlásil: „Štatutárny zástupca kupujúceho uvedený v záhlaví tejto zmluvy týmto v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení veriteľovi vyhlasuje, že preberá na seba ručiteľský záväzok tak, že uspokojí predávajúceho (ako veriteľa) v prípade, ak kupujúci (ako dlžník) nesplní svoje záväzky z tejto zmluvy (vrátane nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia).“ V záhlaví zmluvy je uvedený žalobca ako predávajúci a spoločnosť DOPRASTAV EXPORT s. r. o. ako kupujúci, v zastúpení Ing. S. a Ing. K. V. ako konateľmi spoločnosti. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ako aj žalobcu, že ručiteľské vyhlásenie je určité a zrozumiteľné a spĺňa všetky náležitosti nevyhnutné k platnosti právneho úkonu, keďže takýmto jazykovým vyjadrením žalovaný v II. rade v súlade s ustanovením § 303 Obchodného zákonníka písomne vyhlásil, že uspokojí žalobcu ako veriteľa, ak kupujúci (ako dlžník) voči nemu nesplní svoje záväzky. Z ručiteľského vyhlásenia jednoznačne vyplýva vôľa žalovaného v II. rade ako ručiteľa prevziať na seba ručiteľský záväzok a uhradiť za spoločnosť záväzok spoločnosti voči žalobcovi v prípade, že ho neuhradí spoločnosť. Z ručiteľského vyhlásenia je zrejmá aj identifikácia ručiteľa, keďže je v ňom výslovne uvedené, že ide o „štatutárneho zástupcu kupujúceho uvedeného v záhlaví zmluvy.“ V záhlaví zmluvy je uvedené, že zástupcom spoločnosti je žalovaný v II. rade (odvolateľ), pričom túto skutočnosť je možné overiť aj z výpisu z obchodného registra spoločnosti, údaj o zápise spoločnosti bol uvedený aj v záhlaví zmluvy. Ako je zrejmé z podpisov na zmluve, žalovaný je identifikovaný aj v závere zmluvy pri podpise, je tam uvedené jeho meno, priezvisko, titul a funkcia - konateľ. Skutočnosť, že žalovaný podpísal zmluvu len raz neznamená, že jeho ručiteľský záväzok je neplatný. Neobstoí argumentácia odvolateľa v tom smere, že na predmetnej zmluve jeho podpis ako fyzickej osoby absentuje. Podľa názoru odvolacieho súdu identifikácia ručiteľa uvedená v zmluve je dostačujúca, nakoľko ručiteľské vyhlásenie je integrálnou súčasťou zmluvy a z obsahu zmluvy vyplýva, kto je ručiteľom. Z ručiteľského vyhlásenia ďalej vyplýva aj to, kto je osobou dlžníka a veriteľa, nakoľko aj tieto osoby sú identifikované v obsahu zmluvy. Rovnako je z ručiteľského vyhlásenia zrejmá aj identifikácia záväzku spoločnosti ako dlžníka, nakoľko je v ňom uvedené, že ide o záväzok zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje na charakter ručiteľského záväzku ako záväzku, ktorý vzniká na základe jednostranného právneho úkonu. Ustanovenie článku V. bod 5. zmluvy možno považovať za takéto jednostranné vyhlásenie odvolateľa adresované žalobcovi ako veriteľovi, ktoré obsahuje prejav vôle odvolateľa uspokojiť záväzok dlžníka v prípade, ak ho dlžník neuspokojí. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade vzhľadom na znenie zmluvy, nie je na mieste vyžadovať, aby žalovaný v II. rade ako štatutárny orgán dlžníka predmetnú zmluvu, ktorá zároveň obsahuje jeho jednostranný právny úkon v podobe ručiteľského vyhlásenia ako fyzickej osoby, podpísal dvakrát, pričom jeden podpis by bol výslovne viazaný na jeho postavenie ako zástupcu dlžníka a druhý podpis by bol výslovne viazaný na jeho postavenie ručiteľa - fyzickej osoby. V ručiteľskom vyhlásení je uvedený aj odkaz na právnu normu, ktorá upravuje ručiteľské vyhlásenie a niet žiadnych pochybností, že žalovaný v II. rade sa na základe článku V. bod 5. zmluvy stal ručiteľom spoločnosti DOPRASTAV EXPORT s. r. o. a je povinný zaplatiť žalobcovi záväzok tejto spoločnosti na základe Rámcovej kúpnej zmluvy č. 1038/01, zo dňa 14.3.2014, vo výške, ktorú spoločnosť neuhradila spolu s úrokmi z omeškania zmluvne dohodnutými v článku III. bod 2. Výška žalovanej sumy nebola medzi stranami sporu sporná.

10.3. Pokiaľ odvolateľ spochybňoval aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007, na prejednávajúcu vec, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie posudzoval platnosť ručiteľského vyhlásenia osoby, ktorá sa na zmluve podpísala len raz, hoci z obsahu zmluvy vyplývalo, že v zmluve vystupovala v pozícii dvoch účastníkov. Z vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu okrem iného vyplýva, že ak v procese zmluvy vystupuje jedna osoba v mene viacerých účastníkov zmluvy, neznamená to, že sa na listine musí jej podpis nachádzať samostatne za každého účastníka zmluvy, ak z obsahu zmluvy vyplýva, ku ktorému prejavu vôle sa podpis vzťahuje. „Skutočnosť, že zmluva, ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť. Ak jedna osoba koná v procese vzniku zmluvy za alebo v mene jej viacerých účastníkov, neznamená to, že na zmluve musí byť jej podpis osobitne za každého z nich“ (obdobne vid' aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 29 /2022, zo dňa 8.11.2023, sp. zn. 2 Obdo 2/2022, zo dňa 28.2.2023). Odvolací súd preto uvedenú odvoláciu námietku odvolateľa nepovažuje za dôvodnú.

10.4. Pokiaľ odvolateľ namietal, že Rámcová kúpna zmluva predpokladala existenciu len dvoch účastníkov právneho vzťahu, a to kupujúceho a predávajúceho, čo je explicitne vyjadrené v článku V. ods. 1. uvedenej zmluvy, odvolací súd poukazuje na to, že uvedená skutočnosť nemá vplyv na platnosť

ručiteľského záväzku odvolateľa, keď ani sám odvolateľ v odvolaní neuviedol, z akého právneho dôvodu by uvedená skutočnosť mala mať vplyv na platnosť resp. neplatnosť ručiteľského záväzku.

10.5. Odvolateľ namietal, že spolu so žalovaným v I. rade si neboli vedomí záväzku ručenia, boli uvedení do omylu (čo má mať za následok neplatnosť ručiteľského vyhlásenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka) a nebola im ako ručiteľom odovzdaná rámcová zmluva. Odvolací súd sa v súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie, podľa ktorého s poukazom na § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka sú konatelia povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Je oprávnené od konateľa pri výkone jeho funkcie očakávať dostatočne zrelé obchodné skúsenosti a znalosti, ktorých obsahom spravidla je aj podpisovanie dokumentov zmluvného charakteru. Podľa názoru odvolacieho súdu (v zhode s názorom súdu prvej inštancie ako aj žalobcom) ručiteľské vyhlásenie spĺňa všetky formálne náležitosti a je dostatočne určité a zrozumiteľné. Tvrdenie odvolateľa o uvedení do omylu s následkom neplatnosti ručiteľského vyhlásenia považuje odvolací súd za účelové. K tvrdeniu odvolateľa, že mu ako ručiteľovi nebola odovzdaná rámcová zmluva odvolací súd uvádza, že ani uvedená skutočnosť nemá vplyv na platnosť ručiteľského vyhlásenia a nemá opodstatnenie rovnako ako argument odvolateľa, že ako fyzická osoba nepodpisoval ručiteľské vyhlásenie (viď odôvodnenie tohto rozhodnutia v bode 10.2.4.).

10.6. Pokiaľ ide o námietky odvolateľa týkajúce sa zoznamu osôb oprávnených v mene kupujúceho robiť úkony súvisiace s rámcovou zmluvou odvolací súd uvádza, zhodne so súdom prvej inštancie, že kupujúci sa v rámcovej zmluve zaviazal viesť zoznam osôb a ich identifikačných údajov, ktoré budú uskutočňovať v mene kupujúceho úkony súvisiace so zmluvou, pričom zobral na seba zodpovednosť za aktuálnosť údajov tohto zoznamu, ako aj za prípadnú škodu, spôsobenú neaktuálnosťou alebo neúplnosťou údajov v zozname. Uvedené vyplýva z článku II. bod 7. rámcovej kúpnej zmluvy.

10.7. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 350/2006, zo dňa 29.11.2006, odvolací súd uvádza, že obsah ručiteľského záväzku a jeho forma nie sú v rozpore s konštatáciou obsiahnutou v uvedenom rozhodnutí. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 4558/2011, zo dňa 30.1.2013, nie je na prejednávany prípad použiteľné pre iné skutkové okolnosti.

11. Ako vecne a právne správny potvrdil odvolací súd aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže tento bol v konaní plne procesne úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.). Ako nadbytočný odvolací súd zrušil výrok IV. rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), ktorým súd rozhodol tak, že o výške nároku na náhradu trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, keďže uvedená povinnosť vyplýva priamo zo zákona (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne procesne úspešnému žalobcovi priznal voči odvolateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).